

Aar van de Werfhorst heeft met dit boek bewezen iets te kunnen; naar wij hopen, zal zijn volgend werk door denzelfden ernst gedragen worden als waarvan „De grote, stille knecht” getuigt. De socialistische letterkunde heeft met hem een figuur gewonnen, die positieve beloften inhoudt voor de toekomst.

ROEL HOUWINK

TH. OEGEMA, Verzen van een venter. R'dam, Brusse's U.M., 1936.

Dit bundeltje, vertoont alle eigenschappen — goede en slechte — van een debuut. Er is iets typisch frisch en oorspronkelijks, om niet te zeggen baldadigs, in deze verzen en daarnaast zijn af en toe zeer duidelijk „invloeden” te bespeuren, o.a. van Adama van Scheltema. Veel in deze gedichten is onrijp, maar het onrijpe is niet zonder beloften. Toch vragen wij ons af, of een dergelijke bundeling niet praematuur is en of de dichter er niet beter aan zou hebben gedaan, zijn verzen voorloopig nog maar alleen in tijdschriften te publiceren. Me dunkt hij moet later toch met gemengde gevoelens terug zien op gedichten als „Mijn liefde is een zwerveling”, „Ik wenschte niet mijn vrouw”, „Toen de moede zomer kwijnde”, „De wind, de wolken en wij beiden . . .” en dergelijke, dat zulke heel erge niemendalletjes zijn, dat wij ons wel even ongerust maken over den staat, waarin zich 's dichters zelfkritiek bevindt. Het eenige wat ons hiertegenover eenigszins geruststelt, is het feit, dat op zichzelf de minieme inhoud van deze versjes volkomen zuiver is, zoodat wij het maar aan het nu eenmaal blijikbaar onvermijdelijk narcisme van den debutant zullen toeschrijven, dat hem het onbeteekende van een dusdanige poëzie is ontgaan.

Wij hopen alleen, dat Oegema zijn debuut niet al te spoedig door een tweede bundeltje zal laten volgen, maar dat hij zich eerst aandachtig bezinnen zal op het gehalte van het tevelde staand gewas, voordat hij tot het oogsten overgaat. Laat hij daartoe eens een blik werpen op de naburige akkers! Dat zal aan de scherpte van zijn zelf-kritiek zeker ten goede komen.

ROEL HOUWINK

BAREND DE GOEDE, Tusschen twee vuren. Kampen, J. H. Kok, 1936.

Het vers „Matzi”, waarmede deze bundel opent, is tevens het vers, dat de hoogte bepaalt, waartoe Barend de Goede op het oogenblik reiken kan. Het is een goed en vooral ook een zuiver gedicht. In den verderen inhoud van den bundel vindt men veel verzen, die een dichterlijke pose verraden. Waarschijnlijk staat De Goede nog te zeer onder allerlei aesthetische invloeden om ruimte te hebben voor zijn bloedeigen ervaringen. Of moeten wij vreezen, dat reeds thans de aesthetiek zijn bloed dun en ijl heeft gemaakt?

Opvallend is, dat het sentiment, dat uit den titel spreekt, in werkelijkheid in deze gedichten nimmer concreet aan de orde komt. Men bespeurt er niets